

Pavadinimas

Eilėraštis neišplaukė iškart –
Jį vis klaidino kryptys, nešė srovės.
Jo negalėjau imti ir išstart.
Dar žodžiai klaidžiojo, nerasdami vienovės.

Mintis, atstūmus rašmenį, – jau virš –
Ieškodama už bausmę atpirkimo.
Apleidus sakinį, kurį tuojau užmirš,
Kuris tikrai nublanko ir užkimo.

...O laikas ėjo tyliai ir ramiai,
Visai ne jam sekundės mūsų tiksi.
Paskui aš numiriau, o tu paskui gimei.

– Palik tą pavadinimą.
– Paliksiu.

2019

* * *

Prasideda knyga, arba paveikslas:
Ateit, išeiti – niekas neišdrįs.
Tik poelgis, kadaise neatleistas,
Į pradžių ar į tęsinį įkris.

Tai žodis blanks, priėmęs sunkią našta,
Ir atspalviai iškart suakmenės.
Atgyja nuodėmės. Teisumas mažta,
Varvėdamas ant stingstančios dėmės.

...Dabar sugrįžtantys pareiti gali,
Ir gali norintys išeit iš čia,
Įdėję savo užmiršimo dalį
Į tai, ką jau įvardijom pradžia.

2020

Vis tiek staiga

Taip nejučia – benykstančiam sapne –
Iš smilkstančių žarijų stojos vilkas.
Atėjo vasara žėruojančia suknia –
Liepsnojantis jos šleifas paskui vilkos,

Tai vasara – pati pradėjus degt –
Ugnies raudoną giesmę užgiedojo...
Gelsva žolė, miegojusi pernakt,
Išbėgo tekina į nerytojų.

O vilkas apsibarstė pelenais,
Kai tik žarijos liovėsi rusenti,
Pasakęs, kad iš čia jis niekur neis,
Nes dar noris truputį pagyventi...

...Pamažėle aptemo.

Ne staiga:

Staigi tebuvo sapno pabaiga.

2020

*

Vasaros rašmenys krinta po medžių vainikais...

*

Kai užgieda ne paukščiai – lizdai,
Medžių šakos nustoja siūbavę.

Tvanas

Lijo, lyja ir lis.
Užlies pasaulio šalis
Jau nebe biblinis – tvanas.
Ne Nojus laivą statys,
O balto paukščio viltis
Išlėks, vilties nebedavus.

Mažės galybė gili,
Nuslūgs vandenai dideli,
Žvėrys – dar poromis –
Po tvano kaip nors pramis,
Mažus žvėrelius maitins,
Kai tie žvėreliai užgims, –

O gal po didžiulio vandens
Ir jie nebeišgyvens.

2018

Sumaišyti laikai

Nereikia: tas eilėraštis netikras.
(Minutė, jį atnešusi – tikra.)
Pradėję dirbti laikrodžių taisyklos
Užtikrino, kad laikas dar yra,

Kad dar sugrįš pavasario teisybė,
Pasikvėpinę vėjai gatvėj žais,
Dar nuogos gluosnių šakos susipynę
Ims gražintis salotiniais dažais.

Tuoj netikrų eilėraščių eilutės
Ant buvusių sniegų susirašys,
O sengirėj šių naktį liovės būti
Pašautas vilkas ir sena pušis.

2020

Niekaip

Durys neatsidaro... Langas – atidarytas.
Buvo mėlynos naktys. Aušta bespalvis rytas.
Spalvos paliko spektrą, žada palikti akį. –
Niekas nepastebėjo, niekas niekam nesakė,

Kad teks išlaužti duris,
Kad sunkūs rūkai apkris,
Kad spalvos pabėgs iš spektro,
Kad galim prarast elektrą,
Kad eisim vienas pro kitą,
Apleidę naktį ir rytą,
Net nebebus, kas išduoda –
Nes bus tik niekaip ir juoda.

2020